

малко сърдчице се свива отъ мъжа, а очитѣ ѝ се изпълватъ съ сълзи.

Какъ нѣма да бжде тежко и мъчно на Лилянка? Знаете ли вие, колко много обича тя своя татко? На какво не би се съгласила тя, само да може да върне неговата изгубена ржка? О, тя би дала най хубавитѣ си играчки, — и тѣ нѣма да ѝ досвидятъ; тя би се зарекла да яде най-сладкитѣ нѣща на свѣта, — и сухиятъ хлѣбецъ и бистрата водица биха ѝ се показали по-вкусни отъ всичко; тя съ удоволствие би пила най-горчивитѣ цѣрове, — и тѣ биха ѝ се показали по-сладки отъ медъ и по-сочни отъ череши!... Само да може да върне ржката на баща си...

Но Лилянка знае, че дѣсната ржка на баща ѝ за винаги, за винаги е изгубена... Това стана прѣди една година. Той отиде тамъ, далече, на война. Отиде съ двѣ ржцѣ, а се върна съ една. Тамъ, въ войната войници гърмѣли и убивали съ пушки. Баща ѝ го не убили, а го ранили въ ржката. Послѣ, въ болницата, лѣкаритѣ, като видѣли, че ржката му е много поврѣдена, отрѣзали я надъ лакътя.

Лилянка помни, какъ една вечеръ прѣзъ зимата, когато навѣнъ валѣше снѣгъ, единъ файтонъ спрѣ прѣдъ тѣхната къща. Послѣ се чу мъжки гласъ и слѣдъ това — стѣпки. Изведнажъ вратата се отвориха и баща ѝ влѣзе, блѣденъ и запъхтенъ. Той пристѣпи въ стаята, а майка ѝ и баба ѝ се спуснаха и го прѣгърнаха, но и двѣтѣ плачеха.

Лилянка се чудѣше, защо тѣ плачатъ.

Баща ѝ каза: